

שפת אמת דברים פרשת כי תבא

תרמ"א

במדרש תנחומא ראה מרע"ה שביכורים עתידין ליבטל תיקן ג' תפלות. כי [ע"י] הביכורים התעורר ההתחדשות בעולם ע"י שנתנו הראשית אליו ית' והעלו כל דבר לשורשו נתעורר להם התחדשות החיות מן השורש. שע"ז נאמר מחדש בטובו בכ"י מ' בראשית. ולכן כ' אח"כ ושמחת בכל הטוב שזכו ע"י הביכורים להטוב הגנוז הנ"ל שבו נברא העולם. ועכשיו שאין לנו בהמ"ק וביכורים צריכין לעורר הכל ע"י תפלה. כמ"ש אני מעיר השחר שהיא התעוררות שצריך כ"א להביא התחדשות לעולם בכל יום. כמ"ש היום הזה כו' מצוך לעשות וכמ"ש במ"א באורך. והנה בזמן בהמ"ק הי' מתקיים הכל במעשה. ועכשיו רק בבחי' נשמע שהיא העבודה בתורה ק"ש ותפלה לשעבד הגוף אל הדברים שמוציאים בפה. כי נשמע לעולם נשאר בישראל. רק נעשה שקלקלנו. לכן לעתים נפסק כח זה בזמן הגלות והמעשה והגוף מעכב. אבל בזמן בהמ"ק הי' מתעורר חיות והתחדשות במעשה ממש ולא הי' הגוף מעכב. ועכשיו כ' נשתחוה נכרעה נברכה שהוא מיני הכנעה לבטל הגוף בע"כ להדעת:

במדרש אם שמוע ת' דלת לפניו מדלת כו' לשקוד על דלתותי כו' מזוזת פתחי כשם שהמזוזה קבוע כו' א"א עושה כן דע שאתה מקבל פני השכינה. דלת לפניו מדלת הוא בחי' התשובה דאיתא מקום שבע"ת עומדין אצ"ג יכולים לעמוד [כי יש ה' עלאה וה' תתאה ועל ה' עילאה נאמר פותח יד בתשובה ופתחו לי כחודיה של מחט הוא היו"ד שתוך הה"א ואז הדלת נפתח]. כי בכל תפלה שאדם צריך להתפלל. וכשנפתח לו אז שעת הכושר לעורר תפלה ורחמים רבים על מעשיו הקודמים ולתקן הקילקולים מכבר. כי כשנפתח קצת השגה לאדם אז הזמן שלא להתגאות ח"ו רק לתקן מעשיו הקודמים ונפתח לו דלת לפניו מדלת כנ"ל. ואמר להיות קבוע על הדלת כמזוזה ואז דע שאתה מקבל פני השכינה. היא הבטחה גדולה כי לעולם אין תפלה חוזרת ריקם וצריך האדם להיות עומד אצל הפתח עד שנפתח לו. ויש זמנים שפותחין משמים כמו באלול ועשי"ת שהם ימי רצון. ולפי מה שאדם דופק כל ימי השנה כך נפתח לו באלה הימים. אם כי וודאי כל השב פותחין לו עתה. אבל כל התפלות שלא הי' להם עלי' כל השנה מתעלין ג"כ עכשיו. ובימים אלו מבקשין בשמים שיתעוררו בני' בתשובה כמ"ש קול דודי דופק פ' לי כו' היא בימים אלו שראשי נמלא טל. [הוא פתיחת י"ג מדה"ר שהם בג' בחינות גי' טל כידוע ליי"ח] שהם ימי רצון:

במדרש גדול העונה אמן כו'. הענין בקיצור כי בחי' א"י הוא אמונה שבדור המדבר הי' הכל בהתגלות עין בעין כו' בחי' אמת הנהגת מרע"ה. ואח"כ התחיל בחי' אמונה ובחי' זו אין לה הפסק כלל בכל הדורות כמ"ש העמידן על אחת. ובחי' זו גדולה מאוד לפני השי"ת לכן אמרו גדול עונה אמן יותר מן המברך. כי המברך הוא לפי השגה שלו והנמשך אחריו בדרך אמונה אין לו הפסק כלל. ובכניסתם לארץ שקיבלו עליהם התורה באלה ובשבועה. ואיתא בילקוט וענו הלויים בקול רם גז"ש דכ' התם משה ידבר והא' יענו בקול כו' ע"ש. הכלל שהי' חביב לפניו ית' שעה זו כמו קבלת התורה בהר סיני. רק שם הי' בחי' תורה שבכתב ועתה תו' שבע"פ. וכ' זבחת שלמים. ולא יש שלמי ציבור רק בשבועות ובשעת מתן תורה. וקבלה זו הי' בחי' תורה שבע"פ מצד התעוררות בני' מעצמם. לכן כ' הסכת ושמע דרשו בתנחומא עשו כתות. פי' ע"י התאספות בני' יזכו לשמוע דברי אלקים חיים. וזה הכח נשאר לעולם בישראל ומקודם גיתן עשרת הדיברות בע' לשון כמ"ש חז"ל הי' יתן אומר כו'. אח"כ באמצעות בני' השלים כל התורה שהיא התפשטות עשרת הדברות לכל הפרטים ונתפרש ג"כ בע' לשון כמ"ש רש"י פי' באר היטב. ובכח זה עמדו נגד מלכי כנען לכן כ' למען אשר תבוא כו'. וזה הי' בכח בני' בעצמם שהאמינו וקיבלו עליהם הברית והאלה. לכן שם נעשו בני' ערבים זה לזה שזה הקבלה הי' מצד התכללות בני' בעצמם ואמונתם בה' והיא בחי' תושבע"פ ואמונה: